

21 grams. "Adéu-suau" (Isabel-Clara Simó)

Escrit per Sílvia Amigó Cuscó. Vilafranca del Penedès
dijous, 13 de febrer de 2020 17:15

Fotografia Facebook Isabel-Clara Simó

Un matí fred del febrer de fa dotze anys, mentre prenia un cafè en un bar, vaig obrir l'Avui i la columna de la Isabel-Clara Simó portava aquest títol, 21 grams. A l'instant en vaig saber el contingut.

Amb el cor encongit vaig començar a llegir aquella breu, brevíssima ressenya, que feia referència a la mort del seu fill uns mesos abans. Vaig sentir la veu de la Isabel, la mateixa veu de sempre: serena, viva, neta, sense enganys. La veu que explicava públicament allò més inexplicable de la vida, allò inerranable, la tragèdia més absoluta.

El beneït atzar ens va unir. El maleït atzar ens va lligar.

En un deliciós dinar de tardor, vaig compartir taula amb el Xavier i la Isabel. El Xavier, aquell encant de persona. Seductor, culte, atractiu, alt, generós, atrevit, agent literari de la Isabel. El

21 grams. "Adéu-suau" (Isabel-Clara Simó)

Escrit per Sílvia Amigó Cuscó. Vilafranca del Penedès
dijous, 13 de febrer de 2020 17:15

seu marit també i el pare de les filles i el fill.

Al cap d'un mesos, tot es va capgirar. Tinc clavats a les entranyes un home abatut, incapaç de reaccionar, paralitzat pel dolor, els ulls clavats davant el cos del fill, al tanatori de Vilafranca.

Ella, la dona més vital i sàvia i serena que mai no he conegut, la dona clara com el seu nom, havia de sobreposar-se per fer el més essencial i urgent: avisar les filles que eren a Nova York i trucar a algú que conegués a Vilafranca per sentir una mica d'acompanyament. Em va trucar. Van venir després gestions interminables i penoses per saber la causa exacte que va fer que un noi de 32 anys estimbés el seu cotxe a la carretera de l'Ordal la matinada que les seves filles bessones feien 2 anyets. El jutjat de Vilafranca no deixava veure als pares els informes forenses. La Isabel volia saber, ho volia saber tot i es va agafar a aquesta força tant seva, la de saber. I va ho va acabar sabent. Un descuit, un error, la carretera humida, un revolt. I la llum es va enfosquir. I la vida morir.

El Xavier no se'n va refer. Tampoc la Isabel, però la seva força sí, la seva natural alegria de viure, el seu amor a la llengua, a les persones, als relats. La seva energia i curiositat tan encomadisses, la seva parla lleugera, aguda, àgil, agradable. Aquell veu dolça i alhora plena de determinació. El seu agraïment als lectors i totes les persones que valorem una obra que ella es dolia de no sentir prou reconeguda per la "gran" intel·lectualitat del país.

Isabel, ara és el teu cos qui ha perdut aquests 21 grams, que diuen que és el pes de l'ànima que ens deixa en morir. Però jo et sento per sempre poderosa, vigorosa, sens ni un gram de malenconia ni sentimentalisme, gens dura tampoc, gens enutjada, gens ressentida amb els embats i els tràngols que has hagut de viure. Et veig enfilar un carrer de l'Eixample després d'una lectura teva a Vilafranca. T'he acompanyat a casa amb el cotxe i de lluny et veig travessar decidida el carrer i entrar al portal de ca teva. I com m'has canviat el dia, com ens has canviat el dia a totes les persones que hem passat amb tu la tarda. Amb quina lucidesa m'expliques, durant el trajecte, que el Xavier està molt malalt, que necessita atenció continuada i els problemes que has tingut per trobar un cuidador amb prou força per aixecar-lo i els diners que costa en aquest món fer-se gran i estar malat. I em deixes allà, admirada un cop més amb la teva força i la teva la energia sense enganys, sense planys. La vida i no res més. Aquesta vida que ara també és per a tu, 21 grams més lleugera, i et sento dir: Jo també t'estimo.